

ODVJETNIČKO DRUŠTVO
DRAGIČEVIĆ I PARTNERI

Odvjetnik Mladen Dragičević
Odvjetnica Ana-Marija Leško

Naš znak: 151/09

Na broj: St-35/09
(u vezi PŽ-8549/15-3)

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

Republika Hrvatska
TRGOVAČKI SUD U SPLITU
SPLIT

IZ RUKU

Priloga (prilozi)

putem

30-03-2016

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U SPLITU

Priloga za postupak stečajnog postupka, broj
POŠTA 2141000, broj 27-2573264
Broj prijema 7
Datum 30.03.2016

STEČAJNI DUŽNIK: Jugobanka a.d. Beograd u stečaju, Ulica Kralja Petra
19-21, Beograd, Republika Srbija, zastupana po
stečajnom upravitelju Agenciji za osiguranje depozita,
zastupana po punomoćniku:

ODVJETNIČKO DRUŠTVO
DRAGIČEVIĆ I PARTNERI d.o.o.
ODVJETNIK
MLADEN DRAGIČEVIĆ

Radi: otvaranja sekundarnog stečajnog postupka nad imovinom
Jugobanke a.d. Beograd u stečaju;

VPS: 5.923.014.631.26 kn;

**IZVANREDNA
REVIZIJA
STEČAJNOG DUŽNIKA**

protiv rješenja Visokog trgovačkog suda
Republike Hrvatske broj 37 PŽ-8549/15-3
od 13. siječnja 2016. godine u predmetu
Trgovačkog suda u Splitu broj St-35/09

Četverostruko
Punomoć iskazana u spisu

Tužitelj ovim putem izjavljuje **izvanrednu reviziju** (sukladno čl. 11. st. 10. SZ-a) protiv rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, posl. br. 37 PŽ-8549/15-3 od 13. siječnja 2016. g. sukladno čl. 382 st. 2. ZPP-a te ističe:

Pobijanim rješenjem odbija se žalba stečajnog dužnika kao neosnovana te potvrđuje rješenje Trgovačkog sud u Splitu poslovni broj St-35/09 od 14. listopada 2015., ispravljeno zaključkom poslovni broj St-35/09 od 9. studenog 2015. u točki A, podtočka I., II. I III. od rednog broja 1. do 41. i pod rednim brojem 43. i 44.

U obrazloženju pobijanog rješenja, između ostalog, se navodi:

*“U odnosu na navode žalitelja o tome da je prijave tražbina trebalo odbaciti se ističe da se o svim prijavljenim (osnovanim i neosnovanim) tražbinama osoba koje ističu da su stečajni vjerovnici stečajni upravitelj mora očitovati te izjaviti priznaje li ih ili osporava. Dakle pravilno su stečajni upravitelj i sud prvog stupnja postupili da prema odredbi čl. 175. SZ-a na ispitnom ročištu prijavljene tražbine ispituju prema svojim iznosima i redu, a stečajni upravitelj je dužan određeno se izjasniti priznaje li ili osporava svaku prijavljenu tražbinu. Tražbina se smatra utvrđenom ako ju na ispitnom ročištu prizna stečajni upravitelj, a ne ospori je koji od stečajnih vjerovnika, odnosno ako izjavljeno osporavanje bude otklonjeno (čl. 177. st. 1. SZ-a). Tražbina **stečajnog vjerovnika** koju je na ispitnom ročištu osporio stečajni upravitelj i u odnosu na koju osporavanje na tom ročištu nije otklonjeno, nije utvrđena, pa je stečajni sudac jedino i mogao rješenjem utvrditi da je tražbina osporena i donijeti pobijano rješenje.*

...

*Glavni stečajni dužnik ne osporava činjenicu kako su predmetne tražbine ispitane i osporene već navodi da je te prijave trebalo odbaciti. No, na temelju pravila iz stečajnog postupka nije predviđeno odbacivanje prijavljenih tražbina (osim ako je riječ o zakašnjeloj prijavi, odnosno ako je riječ o prijavi tražbina nižih isplatnih redova **koji nisu pozvani na prijavu tražbina**) osoba koje tvrde da su stečajni vjerovnici, već će se o tim razlozima osporavanja, odnosno o osnovanosti tražbine stečajnog vjerovnika odlučivati u posebnom parničnom postupku. Stoga je prvostupanjski sud pravilno postupio kada je na temelju citirane zakonske odredbe utvrdio da je tražbina u prijavljenom iznosu i isplatnom redu osporena i vjerovnika uputiti na parnicu.*

...

Osnovanost razloga osporavanja (koji je naveo stečajni upravitelj) nema utjecaja na zakonitost pobijanog rješenja, niti je osnovanost osporavanja moguće otklanjati u ovom žalbenom postupku. ...”

Stečajni dužnik podnosi ovu reviziju zbog materijalnopравnih i postupovnopравnih pitanja važnih za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni.

I. Pravna pitanja (o kojima revizijski sud još uvijek nije zauzeo shvaćanje):

- 1.) Smatra li se stečajnim vjerovnikom svatko tko prijavi tražbinu u stečajnu masu, neovisno od činjenice što de facto tražbina takvog prijavitelja prema stečajnom dužniku ne postoji, niti prijavitelj ima ikakvu legitimaciju za podnošenje prijave, a sve imajući u vidu prava i obveze stvarnog stečajnog vjerovnika koja proizlaze iz odredba Stečajnog zakona?**

Primjenom na ovaj konkretni slučaj, pitanje bi trebalo glasiti: Mogu li se podnositelji prijava (navodni bivši radnici bivše Glavne filijale Jugobanke u Splitu) koji imaju tražbine prema drugom pravnom subjektu, različitom od stečajnog dužnika (dakle, prema društvu Pominvest d.d.) smatrati stečajnim vjerovnicima.

Odgovore na postavljena pitanja treba sagledavati u kontekstu **odredbe čl. 70. st. 1. Stečajnog zakona** koja glasi: *“Stečajni vjerovnici su osobni vjerovnici dužnika koji u vrijeme otvaranja stečajnog postupka imaju koju imovinsko-pravnu tražbinu prema njemu.”*

U konkretnom je slučaju revident već u žalbi protiv rješenja Trgovačkog suda u Splitu, posl. br. St-35/09 od 14.10.2015. g. isticao, ne razloge zbog kojih sporne prijave ne bi bile osnovane, kako to pogrešno navodi drugostupanjski sud u pobijanom rješenju, već razloge zbog kojih smatra da je takve prijave trebalo odbaciti jer nisu podnesene od strane stečajnih vjerovnika, bilo da se radi o prijaviteljima koji nisu ni u kakvom vjerovničkom odnosu prema stečajnom dužniku, bilo iz razloga što se ne radi o stečajnim vjerovnicima.

Dakle, revident upire kako je prvostupanjski sud, a takav je pogrešan stav prihvatio i sud drugog stupnja, „vjerovnike“ svrstane u prvi viši isplatni red sud je pogrešno sagledavao kao radnike odnosno bivše radnike stečajnog dužnika. No, niti je stečajni dužnik navedenim „radnicima“ dao otkaze, niti su isti u vrijeme za koje potražuju isplatu plaća bili zaposlenici stečajnog dužnika.

Ova okolnost sudu je bila poznata od ranije budući je na isto stečajni dužnik upozoravao u svojim podnescima pa i na ispitnom ročištu.

Potraživanja radnika, ovdje vjerovnika prvog višeg isplatnog reda, **odnose se na neisplaćene plaće za period od početka mjeseca rujna do početka mjeseca prosinca 1992. g. (uvećano za troškove postupka) u kojem da im periodu revident nije omogućio obavljanje poslova i po obavljenom poslu u tom periodu isplatio plaće za obavljeni rad.**

Sukladno pozitivnim propisima, odnosno na temelju kogentne odredbe iz čl. 9 Uredbe Vlade RH o zabrani raspolaganja i prijenosa sredstava određenih pravnih osoba na teritoriju RH od **26.06.1992. g.** (dalje: Uredba Vlade RH od **26.06.1992. g.**) singularni sukcesor obveze vraćanja radnika na rad i isplate plaće utvrđene pravomoćnom presudom Općinskog suda u Splitu za period **od mjeseca rujna do početka mjeseca prosinca 1992. g.** postalo je **novoosnovano društvo Pombank – invest d.d. (preimenovano u Pominvest d.d.)**, koje je društvo i danas aktivno i ostvaruje značajnu godišnju dobit, baveći se iznajmljivanjem

nekretnina, koje su oduzete Glavnoj filijali Jugobanke d.d. u Splitu, odnosno pravnom predniku stečajnog dužnika.

Naime, Uredbom Vlade Republike Hrvatske o zabrani raspolaganja i prijenosa sredstava određenih pravnih osoba na teritoriju Republike Hrvatske i njenom izmjenom i dopunom (Narodne Novine br. 52/91 i 5/92) regulirano je pravo dioničara da stvarima filijale (u konkretnom slučaju stvarima Glavne filijale Jugobanke d.d. u Splitu) osnuju pravnu osobu.

Dana **20.03.1992. g.** Odlukom dioničara Glavne filijale Jugobanke d.d. u Splitu o osnivanju **Pombank invest d.d.** na osnivačkoj skupštini društva unijete su u novoosnovano društvo nekretnine i pokretnine Glavne filijale Jugobanke d.d. u Splitu, a društvo je upisano u registar Trgovačkog suda u Splitu dana **06.05.1992. g.**

Kogentnom odredbom iz čl. 9. Uredbe Vlade Republike Hrvatske o zabrani raspolaganja i preuzimanja sredstava određenih pravnih osoba na teritoriju Republike Hrvatske od **26. 06. 1992. g.** propisano je:

“U pravnim osobama (Pombank - invest d.d.) nastalim organiziranjem po odredbama ove uredbe ostaju u radnom odnosu zatečeni radnici.”

Kako je Uredbom o zabrani raspolaganja i preuzimanja sredstava određenih pravnih osoba na teritoriju Republike Hrvatske od **26. 06. 1992. g.** propisano da **u pravnim osobama nastalim organiziranjem po odredbama te Uredbe (dakle u društvu Pombank invest d.d.) ostaju u radnom odnosu zatečeni radnici**, to je nesporno da ovdje vjerovnici prvog višeg isplatnog reda u vrijeme za koje traže neisplaćene plaće (**rujan, listopad i studeni 1992. g.**) nisu bili, niti su mogli biti radnici Glavne filijale Jugobanke d.d. u Splitu nad kojom je otpočeo postupak likvidacije poslovanja, već su isti svoje pravo povrata na rad i pravo na isplatu plaće za obavljeni rad **u periodu od mjeseca rujna do početka mjeseca prosinca 1992. g.**, utvrđeno pravomoćnom sudskom presudom Općinskog suda u Splitu, mogli ostvariti jedino i isključivo u radnom odnosu kod novoosnovanog društva Pombank invest d.d., sukladno čl. 9. Uredbe Vlade Republike Hrvatske.

Stoga je razvidno kako navedeni vjerovnici niti su mogli biti radnici stečajnog dužnika u periodu **od mjeseca rujna do početka prosinca 1992. g.**, nad kojim je otpočeo postupak likvidacije poslovanja, niti su isti u odnosu na žalitelja nakon stupanja na snagu **čl. 9** Uredbe Vlade RH od **26.06.1992. g.** mogli ostvarivati pravo povrata na rad u odnosu na stečajnog dužnika, niti pravo na isplatu plaće za period **od rujna do prosinca 1992. g. u odnosu na imovinu istog**, pa stoga niti imaju s osnova označene pravomoćne presude Općinskog suda u Splitu od 06.10.1992. god. s obzirom na subjektivne granice pravomoćnosti te presude (op. vidjeti akademik Siniša Triva, GPPP, Narodne Novine, Zagreb, 1986. g., str. 532-536), ali niti s bilo koje druge osnove bilo kakvih legitimnih potraživanja prema žalitelju.

Sljedom navedenog, kako predlagatelj nije vjerovnici **imovine stečajnog dužnika**, a posebno ne vjerovnici prvog višeg isplatnog reda, **to je njihove prijave trebalo odbaciti.**

S tim u vezi, postavlja se i sljedeće pitanje važno za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni koje glasi:

- 2.) Na koji je način dužan postupiti stečajni upravitelj vezano za prijave tražbina za koje već prilikom ispitivanja ima saznanja da ih nisu podnijeli stečajni vjerovnici tog stečajnog dužnika? Dakle, jesu li takve tražbine predmetom ispitivanja ili bi takve prijave trebalo odbaciti?

Primjenom na konkretni slučaj, pitanje bi trebalo glasiti: Jesu li prijave bivših radnika društva Pominvest d.d., a ne stečajnog dužnika, trebale biti predmetom ispitivanja ili odbačaja?

Odredbom čl. 96. Stečajnog zakona propisano je: "Stečajni vjerovnici mogu svoje tražbine prema dužniku ostvarivati samo u stečajnom postupku."

U komentaru navedene odredbe, autorica knjige "Stečajni zakon s komentarom i sudskom praksom i Zakon o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi s komentarom" mr. sc, Jelena Čuveljak navela je: "Stečajni vjerovnici mogu svoje tražbine ostvarivati samo u stečajnom postupku putem podnošenja prijave tražbine stečajnom upravitelju."

Argumentum a contrario, svi oni koji ne spadaju u krug stečajnih vjerovnika svoje tražbine ne mogu ostvarivati u stečajnom postupku, niti mogu podnositi prijave tražbina stečajnom upravitelju.

Slijedom navedenog, razvidno je da prijave tražbine bivših radnika društva Pominvest d.d. ne mogu biti predmetom razmatranja u stečajnom postupku nad ovdje označenim stečajnim dužnikom.

Tomu u prilog ide i obrazloženje drugostupanjskog suda na str. 4. pobijanog rješenja u kojem se navodi kako je "odbacivanje prijava predviđeno ako je riječ o prijavi tražbina nižih isplatnih redova koji nisu pozvani na prijavu tražbina."

Dakle, ako se obacuju prijave stečajnih vjerovnika koji to jesu samo su nižeg reda od onog koji je pozvan na podnošenje prijava tražbina, onda je logično da se imaju odbaciti i prijave onih podnositelja koji uopće ne spadaju u kategoriju stečajnih vjerovnika jer je očito da takvi sasvim sigurno nisu pozvani na podnošenje prijava.

U tom smislu upire se kako je i prijavu stečajnog vjerovnika koja se namiruje, kako stoji u pobijanom prvostupanjskom rješenju, kao tražbina trećeg višeg isplatnog reda – čl. 278., st. 3, ZKI/2008. -/2013. trebalo odbaciti. I to u dijelu prijavljenog iznosa od 1.613.000,00 kn jer se ne radi o stečajnom vjerovniku, dok u preostalom dijelu do iznosa od 5.873.194.556,94 kn ne radi ni o kakvom vjerovniku ovdje stečajnog dužnika.

Naime, u odnosu na prijavu tražbine u iznosu od 435.870,53 kn koji se iznos odnosi na dosuđene parnične troškove u postupku posl. br. GŽ-686/05, odnosno posl. br. P-1494/04 kod Općinskog suda u Dubrovniku ističe se kako troškovi vođenja tog parničnog postupka ne

moгу teretiti imovinu stečajnog dužnika budući da nakon otvaranja glavnog stečajnog postupka nad Jugobankom a.d. Beograd (03. siječnja 2002. g.) koji se vodi pred Trgovačkim sudom u Beogradu, stečajni dužnik, odnosno stečajni sudac i odbor vjerovnika istog nisu dali suglasnost za vođenje postupka, niti je stečajni upravitelj preuzeo postupak. Naime, u postupku P-1494/04 ne postoji punomoć za zastupanje Jugobanke a.d. Beograd u stečaju nakon dana 03. siječnja 2002. g., pa ni troškovi nastali vođenjem takvog postupka ne mogu teretiti stečajnog dužnika. Sve navedeno razlogom je što RH, Ministarstvo financija- Porezna uprava u odnosu na prijavljeno potraživanje u iznosu od 435.870,53 kn ne spada u krug vjerovnika ovdje stečajnog dužnika. Navedena okolnost nije mogla ostati nepoznata RH budući da je znao i morao znati da se nakon otvaranja glavnog stečaja u R Srbiji spomenuti postupak trebao prekinuti, a stečajni upravitelj biti pozvan na preuzimanje parnice. Kako je navedeno od strane hrvatskog suda propušteno učiniti to su nastali troškovi postupka koji ni po kojoj zakonskoj osnovi, ni hrvatskog ni srpskog prava ne mogu teretiti Jugobanku a.d. Beograd u stečaju.

S tim u vezi, Zakon o prinudnom poravnanju, stečaju i likvidaciji i zakon sanaciji, stečaju i likvidaciji banaka (po kojim se vodio stečajni postupak nad Jugobankom a.d. Beograd u Republici Srbiji) određuje:

„... Radnje koje preduzima stečajni upravnik, a koje utiču na stečajnu masu, kao što su podizanje kredita ili kupovina i prodaja značajnijeg dela imovine i dr. (u daljenjem tekstu: radnje od izuzetnog značaja), mogu se poduzeti uz obavješćavanje stečajnog vijeća i dobijanje suglasnosti odbora poverilaca ili pojedinih poverilaca na čija potraživanja ove radnje utiču, u skladu s ovim zakonom....“

Iz citirane je odredbe razvidno da je riječ o radnjama od izuzetnog značaja **kojima se tereti stečajna masa**, pa je za poduzimanje istih potrebna suglasnost stečajnog vijeća i odbora vjerovnika. Bez svake sumnje vođenje postupka kao što je postupak koji se vodio pred Općinskim sudom u Dubrovniku pod posl. br. P-1494/04 predstavlja postupak od izuzetnog značaja, što potvrđuje i visina u njemu dosuđenih troškova tuženiku, za stečajnu masu tužitelja i vjerovnike istog.

U odnosu na preostali dio prijavljenog potraživanja do iznosa od 5.873.194.556,94 kn koji se odnosi na navodno (navodno jer RH nije niti jednim relevantnim dokazom potkrijepila svoju prijavu da bi u odnosu na bilo kojeg od bivših štediša stečajnog dužnika, kada i u kojem iznosu bilo što bilo isplaćivano) isplaćene štednje građana. Međutim, devizne depozite građana Republika Hrvatska preuzela je u javni dug. Na taj način pitanje deviznih depozita građana postalo je pitanje sukcesije dviju država zbog čega Republika Hrvatska s tog osnova (kad bi i dokazala bilo kakva plaćanja) ne može imati nikakvih potraživanja prema poslovnim bankama, konkretno ovdje prema stečajnom dužniku.

Upravo zbog navedenog, prijavu Republike Hrvatske i u tom je dijelu trebalo odbaciti budući RH nije vjerovnikom, ni stečajnim ni bilo kakvim drugim ovdje stečajnog dužnika.

Nadalje, i prijave tražbina vjerovnika četvrtog višeg isplatnog reda iz toč. A) podtočke III. (od red. br. 1. do 40.) trebalo je odbaciti budući se radi o tražbinama prijavitelja (žalitelj ih namjerno tako označava jer se ne radi o stečajnim vjerovnicima) – vlasnicima štednih uloga. Naime, za vlasnike štednih uloga, čiji devizni depoziti nisu preuzeti u javni dug Republike Hrvatske, Međudržavnim sporazumom o pitanjima sukcesije zemalja bivše SFRJ, postignutim

u Beču u svibnju 2001. g., utvrđeno je da će zemlje sljednice preuzeti obvezu isplate cjelokupne neprenesene devizne štednje.

Slijedom navedenog, razvidno je da ne postoji obveza ovdje stečajnog dužnika na isplatu devizne štednje građanima, ovdje gore označenim „vjerovnicima“ četvrtog višeg isplatnog reda, a time ni legitimacija istih da prijavljuju svoje tražbine u ovom postupku. Stoga je sud i njihove prijave bio dužan odbaciti.

Napominje se, kako pogrešno drugostupanjski sud zaključuje da gore iznesenim navodima žalitelj, ovdje revident, upire na potrebu ispitivanja osnovanosti tražbina u stečajnom postupku. Ne, ono na što revident upire jest obveza suda koji poznaje pravo, a time i pravne izvore koji reguliraju pitanje devizne štednje, da donese odluku o odbacivanju prijave u kojima se ne radi o tražbinama koje takvi podnositelji imaju prema stečajnom dužniku već prema nekoj trećoj osobi.

I prijave vjerovnika iz toč. A) podtočke III, pod red. br. 41, 43 i 44 izreke pobijanog rješenja trebalo je odbaciti jer „vjerovnici“ uz prijave nisu dostavili dokaze da bi imali ikakvo potraživanje prema stečajnom dužniku, a time ni bili njegov osobni vjerovnik što prijave čini neurednima i nepodobnim za ispitivanje.

Sukladno odredi čl. 394. st. 4. Zakona o parničnom postupku revident upire da je u postupku pred prvostupanjskim sudom i u postupku pred drugostupanjskim sudom došlo do počinjenja postupovne povrede iz čl. 385. st. 1. Zakona o parničnom postupku i to, povreda:

- odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 1 ZPP-a učinjena u postupku pred sudom drugog stupnja jer sud nije odlučivao u granicama zahtjeva postavljenog u žalbi niti je razmotrio i cijenio žalbene razloge žalitelja na koje je razloge revident ukazao i ovom revizijom;

- odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 8. i 11. ZPP-a, počinjenih i pred sudom prvog i pred sudom drugog stupnja i to iz razloga jer su u postupku kao navodni stečajni vjerovnici sudjelovale osobe koje to nisu (povreda odredbe čl. 354. st. 2. toč. 8. ZPP-a), a sudovi o navedenom u pobijanim odlukama nisu dali razloga (povreda odredbe čl. 354. St. 2. Toč. 11. ZPP-a);

- pogrešne primjene materijalnog prava, i to pogrešne primjene odredbe čl. 70. i 96. Stečajnog zakona, te pogrešne primjene odredbama Međudržavnog sporazuma o pitanjima sukcesije zemalja bivše SFRJ, odredbe čl. 9. Uredbe Vlade Republike Hrvatske o zabrani raspolaganja i preuzimanja sredstava određenih pravnih osoba na teritoriju Republike Hrvatske od 26. 06. 1992. g. i Zakona koji je navedenu Uredbu kasnije zamijenio.

II. O pravnim pitanjima pod točkom I. ove izvanredne revizije ovisi odluka u ovoj pravnoj stvari:

Davanje odgovora na gore postavljena pravna pitanja utjecat će na konačnu odluku u ovoj pravnoj stvari, odnosno na ishod samog sekundarnog stečajnog postupka te pravo i mogućnost namirenja stvarnih stečajnih vjerovnika, ako takvih uopće ima. Navedena pitanja imaju dalekosežan utjecaj i na pravnu poziciju stečajnog dužnika u ovom sekundarnom stečajnom postupku koji je nezakonitim postupanjem sudova prvog i drugog stupnja izložen velikom broju parničnih postupaka koji se uopće ne bi trebali voditi. Jer, da ove nezakonite

odluke nisu donesene, i da se nisu ispitivale prijave koje nisu podnesene od strane stečajnih vjerovnika već trećih osoba, ne bi ni došlo do osporavanja, odnosno priznavanja tražbina, a time ni do parnica u koje su osporavatelji, odnosno navodni vjerovnici osporenih tražbina upućeni.

Stoga je razvidno da upravo o gore navedenim pravnim pitanjima ovisi odluka u ovoj pravnoj stvari, a o tim pitanjima Vrhovni sud Republike Hrvatske još nije zauzeo shvaćanje.

III. Razlozi zbog kojih revident smatra da su pravna pitanja pod točkom I. ove

izvanredne revizije važno za osiguranje jedinstvene primjene zakona i ravnopravnost građana:

Davanje odgovora na postavljena pitanja neophodno je radi jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni, jer se ovakvim nezakonitim postupanjem (razlozi zbog kojih revident smatra da je došlo do nezakonitosti navedeni su u ovoj reviziji), revident stavlja u neravnopravna položaj u odnosu na sve druge. Revident se nije susreo sa slučajem u kojem bi se razmatrale prijave vjerovnika koji to nisu, odnosno vjerovnika koji nisu pozvani na podnošenje prijave i da bi u odnosu na navodne tražbine iz takvih prijava itko bio upućen u parnicu.

Iz svega iznesenog razvidno je da je davanje odgovora od strane revizijskog suda na gore postavljena pravna pitanja nužno za osiguranje jedinstvene primjene zakona i ravnopravnosti građana budući da bi izostankom istog, prije svega revident, a onda i svaki drugi građanin, bio izložen arbitarnosti svakog pojedinog suda kojima bi se otvorio put za donošenje odluka koje svoje uporište ne bi imale niti u pozitivnim propisima niti ustaljenoj sudskoj praksi čime bi najozbiljnije bio doveden u pitanje institut sudske zaštite, načelo zakonitosti, pravičnosti te jednakosti svih pred zakonom i sudovima.

ooo

Sljedom svega navedenog revident predlaže da Vrhovni sud Republike Hrvatske nakon što ukaže nižim sudovima da je revizijski sud, odlučujući po ovoj reviziji, zauzeo stav drugačiji od njihovog stava o iznijetim pravnim pitanjima, preinači pobijano drugostupanjsko rješenje i ukine rješenje Trgovačkog suda u Splitu, posl. br. St-35/09 od 14. listopada 2015. g.

U Zagrebu, 23.03.2016. godine

JUGOBANKA a.d. Beograd u st,
zastupana po:

ODVJETNIČKO DRUŠTVO
DRAGIČEVIĆ I PARTNERI d.o.o.
ODVJETNIK
MLADEN DRAGIČEVIĆ

Trošak sastava revizije 125.000,00 + 25% pdv u iznosu od 31.250,00 kn, ukupno 156.250,00 kn sukladno Tbr. 14. toč. 3.

Trošak sudske pristojbe na reviziju u iznosu od 10.000,00 kn ili prema određenju suda.